

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

selvejende institution, hvis vedtægter stammer fra 1942, da de godkendtes af undervisningsministeriet. Skolescenen har til formål at arrangere teaterforestillinger o. lign. for skoleungdommen, og den modtager tilskud i henhold til teaterloven. Skolescenen virker igennem et system af tillidsmænd blandt skolernes lærere, som vederlagsfrit påtager sig alt salg af abonnementer og billetter, og det er bl. a. derfor forståeligt, at skolerne gennem repræsentantskabet har indflydelse på, hvilke forestillinger der formidles. Det hedder i institutionens vedtægter § 7, at

„repræsentantskabet fastlægger det pædagogisk-kunstneriske repertoire for sæsonen inden for de af styrelsen lagte budgetter. Ingen skolesceneforestilling kan opføres, før den i sin endelige udformning er godkendt af repræsentantskabet.“

Direktøren skal i henhold hertil forelægge sine repertoireforslag for repræsentantskabet, der altså har afgørelsen.

Den nu skete afvisning af „Færingers—Frænder“ må ses i denne sammenhæng. Repræsentantskabet har imidlertid af direktøren for Fiolteatret fået tilsendt manuskriptet til forestillingen og har accepteret en indbydelse til at overvære en prøve, og på dette grundlag vil repræsentantskabet drøfte sagen på ny. Da skolescenen hovedsagelig drives for statsmidler, har jeg bedt om en redøgelse for sagen, sådan som den ses fra de to sider. Hertil må jeg føje det principielle, at skolescenen ikke er et teater, der giver offentlige forestillinger, og derfor har skolescenen ingen teaterbevilling, og bestemmelsen i teaterlovens § 5, der fastslår en bevillingshavers eller en kunstnerisk leders ubetingede kunstneriske frihed, gælder derfor ikke for denne institution. Må jeg så føje til yderligere, at der foreligger et forslag udarbejdet af et underudvalg under teaterrådet, der går ud på, at Dansk Skolescene i fremtiden bør være et teater med fuld kunstnerisk frihed for lederen. Dette forslag er oversendt til skolescenen, som vi har anmodet om en udtalelse.

Når hr. Sigsgaard spørger, om jeg vil være modig, om jeg vil forhindre censur, vil jeg gerne sige, at jeg er ikke tilhænger af censur, men jeg må også sige, at jeg råder simpelt hen ikke over midler til at foretage mig noget over for skolescenen i denne henseende. Forholdet er jo det, at repræsentantskabet, om man ville, kunne sige, at man ikke ønsker at medvirke i fremtiden; så ville der være opstået en helt ny situation.

Sigsgaard: Jeg takker for svaret, som jeg forstod som positivt, og jeg er i hvert fald glad for, at ministeren har taget initiativet til at høre parterne.

Vi fik at vide, at vedtægterne var godkendt i 1942. Der kunne måske være grund til at tage dem op, og jeg forstår, at det i og for sig er det, der er sket med den indstilling, som ministeren omtaler, og som er sendt til udtalelse i skolescenen, om at skolescenen skal indrangeres under teatrene.

Ministeren sagde, at han syntes, det var forståeligt, at skolerne havde indflydelse, og det ville jeg også kunne forstå, hvis repræsentantskabet havde grebet ind over for en forestilling på grund af forestillingens kvalitet, men det har man ikke gjort; det kunne der måske have været anledning til ved tidligere lejligheder. Det er udpræget politiske kriterier, der er lagt til grund, det er det, der forekommer mig betænkeligt, og dér må jeg måske gå ud fra at ministeren er enig med mig i, at det er en yderst betænkelig fremgangsmåde.

Ministeren nævnte her, at da skolescenen jo ikke er et teater, gælder bestemmelsen om den kunstneriske leders ubetingede frihed ikke, men jeg tør måske forstå ministerens svar og omtale af indstillingen sådan, at det er ministerens opfattelse, at den kunstneriske leder af skolescenen skal have den samme frihed som øvrige teaterledere. For selvfølgelig er det rigtigt, at det er en begrænset kreds, skolescenen henvender sig til, men det er dog i hvert fald en meget, meget bred kreds, et meget bredt udsnit af skoleeleverne.